

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1198 24 tháng 6 năm 2018

Trí Tâm

*Trí tâm khai triển chình mình hiểu
Tiên hoá không ngừng tự vượt xuyên
Cảm mến Trời ban sáng suốt duyên
Thực hành chánh pháp rõ duyên tiền*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Mọi người đều được bắt tay Bé, Bé cảm thấy vui và bất ngờ không?
- 2) Ở trên đời này, nhiều loại người khác nhau sao Bé có thể hòa với mọi người được?
- 3) Bé đi xem lâu đài cổ kính xây cất thế kỷ 13, Bé có cảm giác thế nào về việc lưu niệm này?
- 4) Cuộc chia tay có gì vui không?
- 5) Năm nay có hai Đại Hội là sao?
- 6) Như vậy Bé có cảm thấy mệt không?
- 7) Tại sao ở trên đời này lại có một số người chuyên môn chống báng người tu để làm gì?

1) 04/06/92

Hỏi: Mọi người đều được bắt tay Bé, Bé cảm thấy vui và bất ngờ không?

TL: Thừa Bé rất lấy làm vui sướng được tái ngộ các bạn quý yêu của Bé đã từng ôm ấp lời hay ý đẹp của Bé trong lòng. Nay lại tái ngộ và được phân giải mọi khía cạnh cần thiết trong cuộc sống chung này. Cuộc chung sống thành hình ở ngày hôm nay, cũng do sự phát tâm tu tiến của mọi người. Ý thức được cuộc sống vui với Trời Phật, qua thời gian thực hành công phu hằng đêm, kiên trì hướng về thanh tịnh thì sẽ có ngày quang vinh của tâm hồn.

Kệ:

*Giải mê phá chấp ý sanh tồn
Phá vỡ trần gian rõ trí hồn
Hỷ xả từ bi nêu nhân lực
Vô cùng thanh nhẹ tự mình ôn*

2) 05/06/92

Hỏi: Ở trên đời này, nhiều loại người khác nhau sao Bé có thể hòa với mọi người được?

TL: Thừa nhờ Bé ngày đêm lo tu luyện hơn là tranh cãi, cho nên Bé có cơ hội am hiểu mọi việc. Cho nên Bé mới có thể sống với bất cứ hoàn cảnh nào, nguyên lý của nó cũng là một mà thôi. Nguồn gốc từ thanh tịnh hóa sanh ra sự động loạn mà thôi. Bé tu từ động loạn trở về thanh tịnh thì rất rõ mọi việc, sanh trụ hoại diệt của chính nó. Mọi sự kích động và phản động đương nhiên phải có, cuối cùng của nó cũng do tâm con người mà ra.

Kệ:

*Nhơn sinh thế đạo trí thân nhà
Ẩn ở thực hành vẫn thiết tha
Động loạn mưu sinh tình giao cảm
Thực hành chơn pháp tự mình qua*

3) 06/06/92

Hỏi: Bé đi xem lâu đài cổ kính xây cất thế kỷ 13, Bé có cảm giác thế nào về việc lưu niệm này?

TL: Thừa đông bạn đạo cùng tham gia tìm hiểu lâu đài cổ kính, mục đích tìm hiểu khả năng của nhơn lực xa xưa có khác hơn con người tái hồi trên mặt đất này không? Xét thấy cổ kim ý lực cũng như nhau, đôi bên cũng muốn tạo thành một cơ đồ tốt đẹp, tùy theo thời điểm sống còn mà thành tựu. Thời nào cũng là thời vàng son tự vệ. Ngược lại người tu cảm thấy rất rõ rệt, sự tiến hoá của tâm linh không ngừng nghỉ, từ sự thô thiển tiến tới sự tinh vi đóng góp cho chung, lúc nào cũng tồn tại, chứng minh qua vật chất, còn tâm linh thì vô cùng, biến thể của nó từ dạng này tiến tới dạng nọ, đổi thay thay đổi cái vỏ bề ngoài mà thôi.

Kệ:

*Thú người chung sống hướng tâm linh
Tái hội nguyên căn rõ hành trình
Xoay chuyển luân hồi tâm hiểu đạo
Vô cùng tiến hóa lại càng minh*

4) 07/06/92

Hỏi: Cuộc chia tay có gì vui không?

TL: Thừa cuộc chia tay có phần văn nghệ đóng góp cộng với tình thâm huynh đệ trù mến vui chơi, trong giây phút cảm hứng vui chung. Chỉ có tâm đạo thì mới có cơ hội phát tâm và sống chung hoà bình. Mọi người đều vui và nhẹ nhàng, tâm hướng thượng thông cảm thông cảm, khai thông khai thông, khác hẳn với tình đời đen bạc nghi nan tạo động.

Kệ:

*Vui chung thích hợp ý Trời chuyển
Cảm động thương yêu khắp các miền
Tâm đạo tràn đầy tâm tự thức
Cần khôn qui một chẳng buồn phiền*

5) 08/06/92

Hỏi: Năm nay có hai Đại Hội là sao?

TL: Thừa năm nay có hai Đại Hội là chứng minh có nhiều người tu, Bề Trên sẽ chứng giám cho tâm thành của mọi người, trong chu trình thực thi tình thương và đạo đức.

6) Hỏi: Như vậy Bé có cảm thấy mệt không?

TL: Thừa người chơn tu không bao giờ cảm thấy mệt, nhưng ngược lại có cơ hội tái hội tâm linh ở cõi ta bà này, trong thâm tình đồng đạo, thực hành đến đích hơn.

Kệ:

*Cơ hội chung vui xét hành trình
Tâm giao tươi đẹp trí càng minh
Thực hành chơn pháp tình giao cảm
Có không không có lại càng minh*

7) 09-06-92

Hỏi: Tại sao ở trên đời này lại có một số người chuyên môn chống báng người tu để làm gì?

TL: Thừa những người chống báng người tu là những người chưa bao giờ được tu, mà họ đang lội trong biển tình tiền duyên nghiệp, khổ mà không hay, càng lý luận lại càng bị lún sâu, tưởng làm cảnh đời là có thật, đành quên cõi tâm linh, dù hoạt động cho đến đâu đi nữa cũng rất khó ngồi lại với nhau, tranh nhau từ ly từ tí, rồi đi đến chỗ giết nhau mà thôi. Ngược lại người tu thì cảm thức được tình thương bao la sống động của Trời Phật, hạnh phúc tâm linh tràn đầy, thương người đời chưa biết tu hơn là ghét.

Kệ:

*Hành trình động loạn tự mình gieo
Ý thức Trời ban chẳng có nghèo
Tâm đạo tâm đời duyên quý đẹp
Cảm mình thiên địa tự mình theo*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Linh Hồn

*Linh hồn nguyên gốc vô sanh
Như Lai hội tụ hóa sanh cõi trần
Bước vào thế cảnh bản thân
Giám trong thế xác khó phân đạo đời
Lắm khi bực tức muốn rời
Nghịch duyên lẫn lộn nơi đời tạm thôi
Phù sanh cõi tạm vị ngôi
Lôi thôi đứ thú đứng ngôi không yên
Giám thân tự cảm lụy phiền
Hút thâu ngoại cảnh khó yên cõi lòng
Động lòng giao tiếp ngoài trong
Không sao tránh khỏi tạo vòng khổ đau
Cảnh đời lý luận thương nhau
Bên trong muốn tránh khỏi rầu khỏi lo
Tự mình thức giác dặn dò
Không mê không chấp, không nhờ ngoại lai./.*

Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Qui Hội Tâm Thức

Vancouver, ngày 31 tháng 7 năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có duyên lành tái ngộ nơi đây để chung thiên vào buổi sáng chủ nhật như thường lệ! Huynh đệ tỷ muội chúng ta có cơ hội tương ngộ để học hỏi nhân dịp mọi sự tới tập để chuyển hóa cho khỏi Vô Vi, để thức tâm và mở rộng kiến thức để tự học hỏi trong chu trình tiến hóa! Đường đi của chúng ta rộng thênh thang! Từ đây trở về nguồn cội chúng ta phải học hỏi không ít! Cho nên chúng ta phải giữ phần định tâm và nói rộng mức tiến sẵn có của chính chúng ta!

Các bạn đã tu ước vọng trở về điển giới, khai mở sự ô trược trong nội tâm nội thức và lưu lại thanh khí triền nguyên thanh tịnh! Thì ngày hôm nay không nhiều thì ít, một số bạn đạo đã có kết quả! Ngay các lãnh vực luận thuyết, hành động tới tu tịnh đều có học hỏi không ít! Nhưng mà cơ duyên đó đã đem lại cho chúng ta tràn ngập nhưng mà chính chúng ta chưa mở rộng và sắp đặt trật tự để chứa đựng mà thôi!

Ngày hôm nay các bạn đã biết rằng : con đường chính ta phải đi vì chúng ta đã chọn! Muốn đi thì phải đi cho đến cùng, không vì lý này lẽ nọ mà gây sự trì trệ cho chính mình! Thế gian đã cho chúng ta thấy rõ những định luật đều dẫn tiến tâm linh! Những sự kích động và phản động đều dẫn tiến tâm linh! Chúng ta đã hiểu điều này và chúng ta tìm về cõi vô tình vô sắc để thức tâm! Vô tình vô sắc phải làm thế nào? Chỉ có thiên định mới trả lời nổi! Đó là Kinh Vô Tự! Đó là mức tiến vô cùng! Cho nên chúng ta đã và đang đi vào con đường này thì chúng ta phải dốc lòng thực hiện Bi Trí Dũng rõ rệt! Vì sự tiến hóa không ngừng nghỉ, chúng ta phải thực hiện từ bi cứu độ lấy chính chúng ta để ảnh hưởng những người khác ở tương lai! Và trí tuệ của chúng ta ở trong thanh tịnh mới có sự sáng suốt, nếu trí tuệ chúng ta động loạn không bao giờ có sự sáng suốt! Luôn luôn hướng thượng khai mở! Dũng phải chấp nhận học hỏi! Vì sự học hỏi mà chúng ta chịu chấp nhận học thì chúng ta mới tiếp thu được! Ví dụ các bạn đang đàm đạo, đang coi một việc gì mà tâm các bạn phân tán làm sao các bạn thu được cái gì người ta định cống hiến cho các bạn! Cho nên lúc nào sự thanh tịnh rất cần thiết để khai mở trí tuệ cho tâm linh!

Cho nên lúc nào chúng ta ở thế gian luôn luôn bước vào muốn gặp một người bạn! Đã nói rằng tiên học lễ hậu học văn! Gặp nhau tay bắt mặt mừng, hỏi han lẫn nhau, biết đó là thừa nhưng mà phải hành! Thì cái nghi lễ không bao giờ chúng ta có thể bỏ được! Chúng ta có lễ mới mong học được đạo! Người vô lễ thì tự che lấp sự sáng suốt của chính họ mà thôi!

Cho nên các bạn đã chứng kiến Bè Trên giáo dục cái lễ độ còn chu đáo hơn chúng sanh ở thế gian! Một cách lạ chào đều khác hết! Cho nên các bạn có duyên lành thấy rõ những thiêng liêng đã sống ở cõi trên, nhẹ nhàng, tiêu dao! Các bạn thấy một cái lễ của họ đi trước mắt chúng ta, thì chúng ta thấy rằng nó dễ chịu vô cùng, hòa dịu, xinh tươi rõ rệt! Còn chúng ta cụt ngắn và lại dòn cục không có tiến được!

Cho nên chúng ta phải bình tâm học hỏi! Rồi còn về điển giới thì cái điển của các bạn phải thanh nhẹ, phải du dương, phải có tinh thần hòa ái tương thân! Đó mới là lễ! Còn mà thiếu tinh thần hòa ái tương thân không có lễ! Khi mà các bạn thiếu tinh thần đó ở thế gian, cũng đâm ra tạo sự tằm tối và nghi kỵ lẫn nhau! Đối diện thấy nó bực bội! Mà khi các bạn hành đúng lễ rồi, đối diện các bạn thấy không bực bội! Vui! Các bạn thấy rằng các bạn có cơ hội trồng thêm một vườn hạnh, ngay trong tâm của tất cả mọi người. Nếu các bạn hiểu về sự quân bình của đạo pháp! Cho nên mấy ngày hôm nay, chúng ta đang học, đang học sự quân bình, đang học làm sao kiến tạo cho chúng ta thức tâm!

Qua những tài liệu mà các bạn đã chứng kiến, đều là bài học mới cho các bạn! Thì ban đầu nhiều câu hỏi của các bạn xuất hiện ra! Vì sao? Vì chưa mở, chưa thấu đáo, chưa quán thông thành ra nó phải có câu hỏi! Nhưng mà qua câu hỏi rồi thế nào? Thấy nó êm dịu, thấy nó hòa, và chính nó tiến, phá mê phá chấp! Trước khi chúng ta chưa biết chúng ta cảm thấy động! Mà biết rồi có gì đâu. Nó cũng có một chữ Không! Tất cả sẽ qui không và trở về với qui không mà để xử dụng nội lực sẵn có của chính mình! Cho nên trình độ mọi người khác nhau! Cho nên không có nên nói rằng : Tôi trình độ yếu hơn anh kia, tôi phải theo bằng anh kia! Không nên nghĩ vấn đề đó! Tôi phải trở về với căn bản của chính tôi, tôi thanh lọc cái sẵn có của chính tôi, thì tôi mới sớm thức tâm! Mà tôi thức tâm rồi tôi mới biết xử dụng cái khả năng sẵn có của chính tôi! Tôi mới khai triển tới!

Cho nên đường lối nó phải có qui củ trật tự, chớ không phải muốn mà được! Nhiều người muốn lắm! Mới nghe Vô Vi, bước vô tu Vô Vi, rồi muốn thành Phật thành Tiên! Cái đó là điều sai lầm! Phải làm sao trở về với chính mình! Phải làm sao biết được chơn tướng của chính mình! Điều đó là điều quan trọng! Phải làm sao biết được sự sai lầm hiện tại mới kiến tạo được hai chữ bình an. Nếu các bạn chưa biết được sự sai lầm của các bạn, không bao giờ các bạn bình an. Dù các bạn tràn đầy luận thuyết để bảo vệ cái lý sai lầm của các bạn nhưng mà trong chơn tâm các bạn không bình an! Các bạn thuyết lý Phật, nói kinh Phật bất minh Phật tánh! Chưa xử dụng được sự sáng suốt của chính mình thì chỉ có thuyết mất công mà thôi! Kỳ thật

phải thực hành! Phật không thể xạo láo được! Phật là phải thật thà, trở về với chơn chánh, kêu bằng giải nghiệp mình, mình tâm Phật, hiểu tánh trần, trở về Phật tánh! Thấy rõ chỗ đó! Còn nếu không hành làm sao thấy? Không hành thì bị án ngự bởi tự ái, đố kỵ, ghen ghét, giận hờn. Mà trong đó, trong kinh, trong chùa cũng dậy hết nhưng mà hành giả chưa hành! Lý thì nói được nhưng mà hành thì không hành!

Cho nên gặp phải bởi sự trở ngại hoài hoài! Ngược lại trách tiên Phật! Tôi phụng sự tiên Phật hết mình, phụng sự chùa chiền hết mình! Tại sao tai nạn càng ngày càng về với tôi? Nhưng mà tôi không bao giờ nói rằng : Tôi ngu muội! Nếu các bạn biết các bạn là ngu muội và sửa được cái bản chất ngu muội đó thì không bao giờ các bạn trách một ai! Các bạn thấy rằng chúng ta học viên cả càn khôn vũ trụ và chúng ta là con nợ của cả càn khôn vũ trụ! Mà nếu chúng ta biết chúng ta là con nợ của càn khôn vũ trụ thì nghiệp chúng ta lớn, chúng ta phải trả! Định luật vay trả sờ sờ, chúng ta phải trả! Không nên oán trách và không nên kê rằng chúng ta đã phục vụ chùa chiền! Làm được bao nhiêu? Lợi dụng chùa chiền thì có chứ phục vụ chùa chiền chỗ nào? Đừng nghĩ sai mà mang tội! Chỗ chùa chiền là chỗ công cộng! Chỗ đó mọi người đóng góp để cho mọi người có cơ hội thức tâm trong sự tự nhiên của đạo pháp chứ không phải sự ràng buộc! Cho nên tự nhiên của các bạn đóng góp cho chùa chiền rồi, các bạn lại trách chùa chiền! Đó là sai! Các bạn đã bỏ cái trực, khứ trực lưu thanh! Cái dư thừa các bạn mới cho chùa chiền! Chớ các bạn không có nạp mạng đứng lên mà xây cái vách tường cho chùa đâu! Chưa có hạnh hi sinh đó!

Cho nên chỉ có một phần nào mà thôi, rồi ngược lại các bạn muốn lợi dụng chùa chiền! Đó là sai! Không nên nghĩ điều này!

Chúng ta góp công xây dựng cho hậu đại, chúng ta làm một trang sử để ghi chép những hành vi tốt đẹp để cho người bơ vơ tại thế có cơ hội đến thăm chùa, hưởng thanh khí, thấy tội của chính mình, ăn năn hối cải! Cho nên một ngôi chùa, chúng ta có phần đóng góp, chúng ta phải nghĩ đến sự nghiêm trang giải tỏa và đưa con người đến bến giác! Chớ không phải ngôi chùa là nơi trục lợi cho mọi người!

Cho nên ở thế gian, họ vì thấy những người đông đảo, lợi dụng tình thế, biến thành ngôi chùa, để cho những người phạm nhân cảm thấy là bất chánh! Đó là điều tội lỗi vô cùng! Nhưng mà người truy tầm đạo pháp, tâm thức tu luyện mới thấy ngôi chùa phải gánh vác nhiều sự trực ô của thế sự! Lúc nào cũng động, mà trong cái động đó lại có cái tịnh! Người biết tu học thấy ngôi chùa lúc nào cũng là tịnh! Mà muốn có tịnh thì phải có động! Từ động đi tới tịnh! Mọi người đến trút tất cả những tâm hồn ô trực trước mặt hình Phật với hành động hữu vi! Hỏi chứ đức Phật xi măng kia ngôi đó lãnh những gì? Tất cả những sự than thở trần trực mà thôi! Động! Nhưng mà trong động nó có tịnh!

Cái tịnh để dành cho người tìm tịnh trong động, mới thật sự là người tầm đạo! Còn thấy cảnh tịnh trang nghiêm đó là tịnh, đó là lầm rồi! Chỉ rước động! Cho nên đại đa số chúng sanh tới quỳ trước mặt Phật xin Phật độ, bắt Phật động! Thấy chưa? Cho nên chúng sanh phải hiểu cái điều này! Người tu vô vi thực hành cực động trong nội thức mới mở tới cực tịnh trong thanh quang!

Chúng ta có Soi hồn, Pháp Luân, Thiên Định! Tất cả những chuyện hằng ngày chúng ta rước vô không khác gì căn chùa! Kêu ông A ông B nó cũng chạy tuốt trong trí óc của chúng ta! Tội chúng ta phải giải ra! Đó là nhiệm vụ công phu trong cuộc hành hương! Chúng ta phải làm sao giải tỏa trong giờ thiền giác của chính chúng ta! Đó cho nên con người vô vi càng ngày cảm thấy nặng! Rồi từ ngày tôi chưa tu tôi không có gặp chuyện này! Bây giờ tôi tu rồi sao công chuyện nó tới nhiều quá! Nhưng mà tại tôi quên cái đại nguyện lúc ban đầu : Tôi thực hiện bi trí dũng! Mà tất cả ba lối này đưa đến tôi, tôi không chịu hành, tôi trở lại trách! Thì tôi trở về cái vị trí như xưa là yếu hèn! Tiến tới một bước lùi ba bước là vậy! (còn tiếp)